

Noč.

I.

Kraljica noč! Ti večna, silna noč!
Ti duši dneva mrkla si nevesta,
želja si naših izgubljenih cesta,
usod nerazodetih si obroč.

Tvoj plašč, čez divje morje vihrajoč,
je tožba src in temna strast Oresta
in dom je moj, ki si ne najdem mesta,
v prelesti dneva tihih sreč iščoč.

Odgrni si božanske svoje rame,
pogasi sinja žalostne oči
in z vso kraljevsko silo padi name!

Iz drznih prsi dušo mi izpij,
da jutri, ko ti solnce žezlo vzame,
kot dneva hip se zopet prerodi!

II.

V svetove dviga večen se krvnik,
in težki ščit njegov je tema širna,
kot smrtonosno morje neizmerna:
ni ga jezú, ne dviga se mejnik!

Vetrovi trgajo za krikom krik;
mrjočih jekov muka tisočerna
je kopja strašnega ostrina verna,
strupena je kot skritih zmajev sik.

Mogočne, o krvnik, so tvoje roke:
sam v sebi stvariš, v sebi sam moriš, —
kako naj vidim v sklepe ti visoke?

Ne blagoslavljaš, greha ne grešiš;
za nas so tvoje misli pregloboke,
ti, ki brez tal med zvezdami stojiš!

III.

Ihtenje gre s prosečimi rokami,
ihtenje gre od lokavih višav,
ihtenje gre čez črni mir dobrav,
ihtenje kroginkrog in nad glavami.

Kot v sodbe zadnje smrtni grozi sami
gre vest z vestjo med živi mrak planjav
in roso plaka v žejne vale trav —
Prijatelji, recite, kaj je z nami?

O, to je glas, da milosti nobene
nam dati noče višnjevi obok,
s solzami ur prečutih zaprošene!

O, to je glas, da je zaman vaš jok,
to duše so, pred veki umorjene,
zadavljene od krutosvetih rok . . .

IV.

Iakrat sem klečal, ko je v tihi noči
šumel med cvetjem jablan južni zrak,
in sklanjal čelo sem na sveti prag
skrivnostipolne, vserodeče moči.

Vsak, komur vesna kelih svoj natoči
z ljubezni peno, sanja sen sladak,
da zanj bo luč nebes pregnala mrak,
da vojska zlata zanj na boj poskoči.

Prav, da si gnus mi pljunil v gredo belo,
o hvala ti, prijatelj sivi moj!
Prej v ognju plahem je srce strmelo

in svojo kri rosilo pred teboj,
a zdaj se carstvo moje je začelo,
zdaj sam sem kralj in večni oče svoj!

Vladimir Levstik

Stara pesem.

Kako se potapljajo zvezde v morjé!
In naju ljubezen, devojka, kam gre?
Še veš? — V somrak se zvonovi tope
in pinije v tihi molitvi drhte.
V strmeči daljavi gre čoln čez vodó
in pesem kipečo mornarji pojo.
In tisoč in tisoč je rož naokrog,
v dveh srcih ljubav je in sreča, sam Bog . . .
Kako se potapljajo zvezde v morjé!
In naju ljubezen, devojka, kam gre?
Temna je polnoč in nebo je brez zvezd
in v duši je moji in tvoji bolešt.
Utonila v morjih je temnih sladkost
in v tvojih očeh je prezgodnja bridkost.

Vojeslav Molè.

